

Tilfale efter Loven af 5te September 1794, vilde dog neppe kunne undgaae analogist at dømmes for Kvaksalveri paa Finaniserne.

Madvig: Hvad der har bragt mig til at forlange Ordet, er nærmest en Ytring, der saaldt fra det 1ste Medlem for 10de Kredts (Vessén), og til hvilken siden et Par andre Talere have taget Hensyn. Jeg skal dog først og fremmest med Hensyn til Sagen i dens Heelhed sige, at jeg hører til dem, der betragte dette Lovforslag med Betænelighed, men som dog troe, at man maa gaae ind paa Hovedpunktet deri, som en Consequens af den hele Tilstand, der har uddannet sig hos os. Kun troer jeg ikke, at man altsor let og altsor meget til Fordeel for samme skal beraabe sig paa, at der her jo blot er Tale om det enkelte Individ, og at den Vedkommende selv maa tage Skæde for Hjemgjeld. Thi der er ved Spørgsmaalet om den hele Ordning af dette Anliggende et andet Hensyn, der ogsaa gjør sig gjældende, det samme, som gjør sig gjældende i Regjeringens Bestræbelser for overhovedet at skaffe Læger tilveie, nemlig Hensynet til hele Folkets, til hele Generationens Sundhedstilstand, hvilket er en Sag af megen Vigtighed. Jeg skal i saa Henseende særligt blot henlede Tanken paa et eneste Punkt, nemlig Modarbejdelsen af de syphilitiske Sygdomme, og disses Virkning til at svække hele Befolkningen. Der er altsaa i denne Sag Spørgsmaal om noget Andet end det blot Individuelle, men jeg troer dog, som sagt, ikke, at det gaaer an i det Væsentlige at opretholde den gamle Kvaksalverilov. — Vil man imidlertid opgive den, saa anseer jeg det for meget vigtigt, at man ikke mellem de virkelig autoriserede Læger og dem, der ikke have nogen Dannelse som Læger, stiller Nogle, der ere halvt Kvaksalvere og halvt Autoriserede. Jeg har netop stor Frygt for de limiterede Autorisationer, der skulde kunne meddeles ifølge Lovudkastets § 1. Det er muligt, at der kan være en eller anden enkelt reent mechanist Virkfomhed indenfor i Lægevidenskaben, som man kan bestemt betegne og begrænde, og med Hensyn til hvilken man derhos kan opstille en særlig Prøve og give et Vidnesbyrd om, at Vedkommende har bestaaet Prøven og viist fornø-

den Dygtighed. Men medens der kan være saadanne enkelte Tilfælde indenfor det Mechanist, f. Ex. med Hensyn til Tandlægernes Virkfomhed, vil man derimod ved alle andre Forsøg paa at give Folk Ret til at practisere for visse Sygdomme i Virkeligheden give dem Ret til at practisere for alle Sygdomme. Jeg erindrer, at der for noget over fyrgetyve Aar siden var en udelig Mand af et berømt Navn i Kiel, som havde Lov til at practisere i „lette Sygdomme“, og hvis Patienter alle kun døde af lette Sygdomme, der døde aldrig Nogen for ham af alvorlige Sygdomme. Beenbrud er muligt ogsaa een af de Retninger, med Hensyn til hvilke man kunde give en bestemt begrændset Autorisation, men, saasnart man derimod kommer ind paa det, man kalder de indvortes Sygdomme, vil det være aldeles umuligt at drage nogen bestemt Grændse og at hindre den, der overhovedet har faaet Betegnelse som Læge i et vist Omfang, fra at gerere sig som Læge i det Hele. Jeg troer, at det Væsentligste, man kan gjøre, idet man hæver den gamle Kvaksalverlovgivning, det er at stille det klart for Folks Dine, at de og de Mænd have aflagt en Prøve paa deres Lægefundskaber og have faaet Ret og Pligt til at virke som Læger, og at de Andre ikke have nogen saadan Ret eller Pligt, medens man saa isøvrigt i Henhold til Frihedsprincipet maa sige til Folk: Gaa nu til den, som I finde det rigtigst at gaae til, den Prøvede eller den Uprøvede.

Jeg vender mig nu til det Punkt, som fra først af bragte mig til at tage Ordet, og med Hensyn til hvilket der paa den ene Side visse sig en vis Mangel paa juridist Indsigt — det være mig tilladt at sige det, skjøndt det erede Medlem, der fremdrog dette Punkt, er Jurist og jeg ikke er det — og paa den anden Side gjorde sig en Betragtning af Forholdet gjældende i det Hele, som det er vigtigt værblikkelig at gribe fast og at imødegaae, fordi det er vigtigt at gjøre det klart, at Forholdet med Hensyn til Strafbarhed dog er et noget andet og maa bedømmes noget anderledes for den virkelige Læges Vedkommende end for dens, der ikke er Læge. Hvad angaaer det reent Juridist, da troer jeg ikke, at der kan være mindste Tvivl om, og Juristerne her i Salen ville be-